

— «Κάθισε, νά ξεκουραστείς,» τοῦ εἶπε μὲ συμπάθεια, «φαίνεσαι κουρασμένος· ἀργότερα μιλοῦμε.»

— «Δὲν εἶμαι κουρασμένος,» εἶπε ὁ Μιχαήλ μὲ ἀτονὴ ἡσυχῇ φωνή, «καὶ ἴσως εἶναι καλύτερο νὰ μὴ χάνωμε καιρό, Εὐστάθιε Δαφνομήλῃ.»

— «Τί ἐννοεῖς;»

— «Πῶς ἂν ἔχεις καμιά ἐλπίδα νὰ ἐκτελέσεις τὸ σχέδιό σου, τώρα εἶναι περίσταση, στήν ἐπορτή μέσα.»

— «Ξέρεις λοιπὸν τὸ σχέδιό μου;» ρώτησε ὁ Δαφνομήλῃς.

— «Ξέρω πῶς εἶσαι ἄξιος νὰ πᾶς νὰ μαχαιρώσεις τὸν Ἰδάτζη στὸ παλάτι τοῦ μέσα.»

— «Ναί... μὰ τὸ σχέδιό μου εἶναι λίγο διαφορετικό, ὁ Αὐγουστός τὸν θέλει ζωντανό,» εἶπε ὁ Δαφνομήλῃς καὶ γυρνώντας στὸ Νικήτα: «Πρῶτα ἀπ' ὅλα ἔμως πρέπει νὰ γνωρίζομε τὰ μέρη ἐκεῖνα,» εἶπε, «πῆγες ποτέ;»

— «Ὁχι,» εἶπε ὁ Νικήτας, «μὰ πῆγε ὁ Μιχαήλ.»

Ὁ Δαφνομήλῃς ἀναπῆδησε.

— «Εὐ;» ἀναφώνησε.

— «Ἐρχομαι ἀπὸ κεῖ,» ἀποκρίθηκε ὁ Μιχαήλ.

— «Πῆγες νὰ κατασκοπεύσεις;»

Μίσος ἐντονο ζωντάνεψε τὸ ἄψυχο πρόσωπο τοῦ νέου.

— «Ὁχι,» εἶπε, «πῆγα νὰ τὸν σκοτώσω.»

— «Τί;»

Ἡ φλόγα ποῦ ἀναψε μιὰ στιγμή τὸ πρόσωπό του, ἔσθλησε πάλι, καὶ μὲ τὴν ἀτονὴ φωνή ποῦ τοῦ ἦταν πιὰ σὰ φυσική, πρόσθεσε:

— «Δὲν τὸν ἐπέτυχα· ἦταν πάντα περιτριγυρισμένος, καὶ ξένους δὲ δέχεται.»

Ὁ Δαφνομήλῃς ἔμεινε μιὰ στιγμή συλλογισμένος· ὕστερα εἶπε μὲ ἀπόφαση:

— «Ἐμένα θὰ μὲ δεχθεῖ.»

— «Ἰσως,» εἶπε ὁ Μιχαήλ, «ἂν πεῖς τ' ὄνομά σου.»

— «Καὶ θὰ ἔλθεις μαζί μου;»

— «Θὰ ἔλθω, Εὐστάθιε Δαφνομήλῃ, μὰ τὴν καρδιά τοῦ θὰ τοῦ τὴν πάρω ἐγώ.»

— «Θὰ κάνης ὅ,τι σοῦ πῶ, Μιχαήλ.»

— «Δὲν ξέρω.»

— «Θὰ κάνεις ὅ,τι σοῦ πῶ;»

Ὁ Μιχαήλ δὲν ἀποκρίθηκε. Μὲ σφιγμένα χεῖλια κύταξε τὴ λίμνη ποῦ ἀπλώνουνταν γυαλιστερὴ καὶ ὁλόφωτη κάτω ἀπὸ τὸ παράθυρο.

— «Μιχαήλ, μιὰ μέρα μοῦ ζήτησες μιὰ χάρη,» εἶπε ὁ στρατηγὸς προφέροντας μιὰ μιὰ τίς λέξεις, «καὶ σοῦ τὴν ἔκανα... καὶ μοῦ εἶπες τότε πῶς ἂν ποτὲ ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ τυφλὴ ἀφοσίωση, νὰ ἔλθω σὲ

σένα... ἤθελες νὰ πᾶς σὲ κάποιο μοναστήρι ὅπου βρίσκουνταν πληγωμένοι...»

Νευρικὸς σπασιμὸς σύσπασε τὸ στόμα τοῦ Μιχαήλ· σήκωσε τὸ χέρι του καὶ σταμάτησε τὸ στρατηγό.

— «Καλά,» εἶπε, «θὰ ἔλθω.»

— «Καὶ θὰ κάνεις ὅ,τι σοῦ πῶ;»

— «Θὰ κάνω ὅ,τι θέλεις.»

Ὁ Δαφνομήλῃς ἀκούμπησε τὸ χέρι τοῦ στὸν ὦμο τοῦ νέου καὶ μὲ συγκίνησε εἶπε:

— «Ὅποιος ἔλθει μαζί μου πρέπει ν' ἀποφασίσει πῶς δὲ θὰ γυρίσει ζωντανός.»

— «Τὸ ξέρω.»

— «Σκέφθηκες τὴν Ἀλεξία;»

Ἀπότομα πῆρε ὁ Μιχαήλ τὸ χέρι τοῦ Δαφνομήλῃ καὶ τὸ ἔβγαλε ἀπὸ τὸν ὦμο του.

— «Ναί,» εἶπε, «τὴ σκέφθηκα.» Καὶ γύρισε νὰ φύγει.

— «Καὶ ἂν σκοτωθεῖς;» τοῦ εἶπε ὁ Δαφνομήλῃς.

Ὁ Μιχαήλ εἶχε φθάσει στήν πόρτα. Χωρὶς νὰ γυρίσει εἶπε:

— «Θὰ ἦταν καλὴ λύση...» Σήκωσε τὴν κουρτίνα, μὰ πρὶν βγεῖ ρώτησε πάλι. «Πότε φεύγομε;»

— «Ἀμέσως.»

— «Σὲ περιμένω ἔξω,» εἶπε ὁ Μιχαήλ. Καὶ ἔγῃκε.

(Στᾶλλο φύλλο τελιώνει).

Η. Σ. ΔΕΛΤΑ

ΟΝΕΙΡΟ

Ἀπόψε πλάγιασα βαρὺς

Καὶ ξύπνησα μὲ τὴν καρδιά χαρὰ γεμάτη.

Εἶδα πῶς γέννησα παιδί

καὶ τὸκανα ἀργάτη.

Νὰ μεγαλώσῃ τοῦ καιροῦ,

ἀγοράματο τὰ κόπια μου νὰ σκίξῃ,

μὲ τὰ τραγούδια τοῦ γονιοῦ

τὴ λάσπη τοῦ φτυαριοῦ του νὰ σφουγγίξῃ...

Ν' ἀργίσῃ τὸ κορμί του ἢ δουλειά,

ἀπ' τὸν ἰδρὸ του ἢ γις νὰ ποτιστῇ,

μὲ τὴ γυναῖκα του τὸ βράδι ἀγκαλιά,

νὰ κοιμηθῇ, νὰ μὴ σκεφτῇ...

Ἀπόψε πλάγιασα βαρὺς,

Καὶ ξύπνησα μὲ τὴν καρδιά χαρὰ γεμάτη.

Εἶδα πῶς ἔκανα παιδί

ἀργάτη...

Πάτρα

ΑΝΤΩΝΗΣ ΔΕΚΟΠΟΥΛΟΣ